

Donato Carrisi

AZ ÁRNYAK MESTERE

Donato Carrisi

AZ ÁRNYAK MESTERE

Marcus 3.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Il maestro delle ombre

Longanesi & C. © 2016 – Milano
Gruppo editoriale Mauri Spagnol

Hungarian translation © Kajsza Krisztina

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KAJSZA KRISZTINA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 425 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

1

Az áramszünetet reggel hét óra negyvenegy percre időzítették. Attól a perctől kezdve Róma egy újabb középkorba zuhan. Szokatlan viharhullám tombolt a városban immár majdnem hetvenkét órája. Szakadatlanul ömlött az eső, amit mintegy ötven kilométer per órás erősségű szellőkések kísértek.

Egy villám megrongálta a város áramellátására szolgáló négy erőmű egyikét. Ez a meghibásodás egyfajta dominóeffektust indított el: a túlterhelés miatt a másik három erőmű is leállt.

A hiba megjavításához huszonnégy órára fel kellett függeszteni az áramszolgáltatást.

Az áramszünetről az előző este értesítették a lakosságot, nem sok időt adva az embereknek a felkészülésre. A hatóságok garantálták, hogy a technikusok serényen fognak dolgozni, és a megígért határidőre visszaállítják a normális állapotokat. De az áramkimaradás miatt meg fog szünni mindenfajta kommunikáció: nem fognak működni a telefonvonalak, az internet, a mobiltelefon-hálózatok. Se a rádió, se a televízió.

Teljes technikai KO. És mindez a meteorológiai vészhelyzet kellős közepén.

Fél nyolckor, amikor már csak pár perc volt hátra az áramszünetig, Matilde Frai a konyhában tartózkodott, és épp a csészéjét öblítette ki, amelyből az aznapi első kávéját itta. Aztán letette egy polcra, és felvette az égő cigijét, amely a mosogató márványperemén füstölgött. Egy sárga foltot fedezett fel a cigaretta helyén; hosszú ideig bámulta.

A legjelentéktelenebb dolgokban is békét tudott találni.

Matilde ezekbe menekült a gondolatai elől – egy magazin számárfüles oldala, egy kifeslett ruhaszegély, egy lecsapódó páracsepp, amely végiggördül a falon. De a nyugalom sohasem tartott elég sokáig, és amikor ezek az apró részletek nem kötötték le a figyelmét, akkor a démona visszatért, hogy figyelmeztesse: a szűk pokol, amelynek rabja volt, sohasem fogja elengedni.

Nem halhatok meg. Még nem – mondta magának. Pedig nagyon szeretett volna.

A nő arckifejezése megkeményedett. Az ajkához emelte a cigarettáját, és mély slukkot szívott belőle.

Aztán hátravetette a fejét, és a plafonra meredve fehér füstfelhőt fújt ki, és vele együtt minden szorongását. Valaha szép volt. De, ahogy az anyja mondta volna, elhagyta magát, és csupán harminchat évesen végérvényesen magára maradt. Nehéz volt róla elképzelni, hogy egykor fiatal lány is volt.

Amikor emberek előtt mutatkozott, fiatal kora ellenére is öregasszonynak tűnt.

A falióra hét óra harminckét percet mutatott.

Matilde kihúzott egy széket az asztal alól, leült rá, magához vette a tévé távirányítóját, egy csomag Camelt és egy bádog hamutartót. A kezében lévő csikkkel meggyújtott egy újabb cigarettát.

Aztán maga elé meredt.

– El kéne, hogy... – kezdte, majd kis időre elhallgatott. – El kéne, hogy vigyelek a fodrászhoz, hogy levágja a hajadat – mondta egy szuszra nagy komolyan. – Igen, oldalt túl hosszúra lenőtt.

Azzal a kezét kinyújtva megmutatta, hogy hol.

– És az a frufu már nem tetszik. – Bólintott, mintha meg-

erősíténé, hogy mi a helyes teendő. – Igen, holnap elmegyünk ovi után.

Elhallgatott, de továbbra is mereven bámult a konyhaajtóra.

A küszöbön túl nem állt senki, de az ajtó fakerete mellett a falon vonások sorakoztak; körülbelül húsz. Alulról felfelé haladtak. Minden jel más színnel volt meghúzva, és mellettük dátumok.

A legfelső zöld volt, és mellette ez állt: „103 cm – május 22.”

Matilde hirtelen magához tért a tompultságából, mintha egy bűvöletből szabadult volna. Visszatért a valóságba. Megragadta a távirányítót, és a komódon álló tévére szegezte.

Egy bájos szókeség tűnt fel púderrózsaszín blézerben; csak a felsőteste látszott. Alatta egy felirat: „Kivételes intézkedések lépnek életbe Róma városában február 23-án hét óra negyvenegy perckor egészen a tervezett áramszünet végéig.”

A bemondónő derűs, megnyugtató hangon olvasott fel egy közleményt: „A balesetek elkerülése végett a hatóságok teljes forgalmi tilalmat vezettek be. Nem lehet autóval közlekedni, és a várost sem lehet elhagyni. Felhívjuk a figyelmüket, hogy a repülőterek és a vasútállomások tegnap óta be vannak zárva a rossz időjárási viszonyok miatt. Ezért azt tanácsoljuk, lehetőleg mindenki maradjon otthon. Ismétlem: a saját és a családtagjaik testi épségének az érdekében ne próbálják meg elhagyni a várost.”

Matilde arra gondolt, hogy úgyszincs senkije, és nincs más hely, ahová mehetne.

„Napközben csak akkor menjenek el otthonról, ha ez feltétlenül szükséges! Szükség esetén tegyenek ki egy fehér lepedőt az ablakba, így az utcán folyamatosan cirkáló mentők oda fognak érni. Emlékeztetjük önöket az éjszakai kijárási tilalom betartására, amely napnyugta előtt egy órával lép érvénybe.

Attól a perctől kezdve az egyéni szabadságjogokat is korlátozni fogjuk.”

A bemondó nyugodt hangjának és a szívélyes modorának megnyugtató hatást kellett volna keltenie. Ehelyett épp az ellenkezője történt.

Az egészben volt valami groteszk és nyugtalanító. Mint a mosoly egy légikísérő arcán, miközben a gép zuhan.

„A rendőrség ellenőrzése alatt fogja tartani a városnegyedeket, és széles körű felhatalmazással bír a közrend fenntartása és a bűnözés megfékezése érdekében; jogukban áll letartóztatást eszközölni pusztá gyanú alapján is. Azok a tettesek, akik a sötétség órái alatt követnek el bűncselekményeket, azonnal büntetőeljárásnak lesznek alávetve, és igen súlyos büntetésre számíthatnak. A hatóságok arra buzdítják az állampolgárokat, hogy jól zárkózzanak be az otthonukba, és tegyenek meg minden óvintézkedést a rossz szándékú behatolók ellen.”

E mondattól Matilde hirtelen ledermedt, és megvonta a vállát.

A szőke bemondónő az előtte lévő asztalra helyezte a papírjait, és közvetlenül a kamerába nézett.

„Bízva a lakosság együttműködésében, a következő jelentéssel huszonnégy óra múlva, a szükségállapot lejárta után jelentkezünk. Pár másodperc múlva megszólal az áramszünetet és a kommunikációs csatornák időszakos megszűnését jelző sziréna. Ezt követően azonnal életbe lépnek az ismertetett különleges intézkedések, és hivatalosan kezdetét veszi az előre betervezett áramkimaradás miatti vészhelyzet.”

A műsorvezető nem üdvözölte a nézőket, csupán egy újabb mosolyt eresztett meg a kamera felé. Aztán a képernyőn az arca helyett egy felirat jelent meg: „Vége az adásnak.”

Ugyanebben a pillanatban odakint felhangzott a szirénák éles vijjogása.

Matilde az ablak felé fordította a tekintetét. Nappal volt, bár az ítéletidő elsötétítette az eget, mintha este lenne. A konyhában a csillár égett, de a fénye nem volt elég erős ahhoz, hogy megnyugtassa a nőt, aki a villanykörtére meredt, várva, hogy egyik percről a másikra kialudjon. De ez még nem történt meg.

Az eső szakadatlanul ömlött, és az elviselhetetlenül hosszúóra nyúlt másodpercek örökkévalóságnak tűntek. Matilde újra a faliórára lesett. Hét óra harmincnyolc perc. Nem, nem bírta kivárni. El kellett valahogy hallgattatnia azokat az átkozott szirénákat, mindjárt szétrepesztik a dobhártyáját.

Elnyomta a hamutartóban a második cigarettát is, felállt az asztaltól, és odalépett egy régi turmixgéphez, amit már évek óta nem használt, de valami rejtélyes okból még mindig be volt dugva a konnektorba. Bekapcsolta. Ezután a kenyérpíró került sorra; lenyomta mindkét leeresztőkart, és az időzítőt is beállította. Majd a szagelszívót, a mosógépet és a mosogatógépet hozta működésbe. Anélkül, hogy bármi nyilvánvaló oka lett volna rá, kitérta a hűtő ajtaját. Végül bekapcsolta a rádiót, amit a mosogató mellett tartott, és ami egy klasszikus zenét közvetítő csatornára volt állítva. Bach kétségbeesetten próbálkozott utat törni magának a kaotikus hangzavarban, de végül elnyomták az egyéb zajok. Miután ily módon működésbe hozott mindent, Matilde Frai ismét leült azzal a szándékkal, hogy az ikszedik cigijét is elszívja. Újra a faliórára meredt, várva, hogy véget érjen a visszaszámlálás, mielőtt beköszönene a csönd és a sötétség.

Miközben az óramutató kínlódva üldözte a másodperceket, megcsörrent a telefon.

Rémülten figyelte a készüléket. Ez volt az egyetlen zaj, amit nem ő idézett elő. Évek óta nem voltak ismerősei, és nem törődött vele senki. Sőt, jobban belegondolva, annak

a ketyérének nem is kellett volna ott lennie a lakásában, a ráerőltetett magány eme fészkeiben. A telefon apró rést nyitott az elszigeteltségén.

A csörgés üvöltésnek tűnt a hangzavarban: mintha valaki a nevéen szólította volna. Matildének két lehetősége volt: vagy kívárja, hogy az áramszünet véget vet ennek a kinszenvedésnek, vagy majd ő vet véget neki azáltal, hogy felveszi a kagylót.

Már évek óta senki sem hív. Senkinek sincs meg a számom.

Nem a puszta kíváncsiság volt az, ami arra késztette, hogy felálljon a székről. Hanem egy előérzet. Amikor felvette az ösrégi, tárcsás telefon kagylóját, kis időbe telt, amíg alig észrevehetően remegő kezével a füléhez vitte. Mielőtt még beleszóllhatott volna, Matilde rövid, recsegő hangokat hallott, mintha valami zavarná a vonalat. Aztán e kellemetlen nyikorgás és kattogás közepette megszólalt egy hang. Egy gyerek hangja.

– Mama... – mondta.

A nőben meghűlt a vér.

– Mama! Mama! Gyere értem! – könyörgött rémulten.

Kívülről megtanította neki az otthoni telefonszámukat még az óvoda legelső napján. Biztos volt benne, hogy könnyebben megjegyzi, mint a mobilszámát. Eszébe jutott a jelet: a gyerek ugyanebben a konyhában ült az asztalnál, és éppen befejezte a reggelizést – tejet ivott keksszel és szőlőlekvárral. Matilde előtte térdelt, hogy bekösse a cipőjét. Eközben a fia egyesével ismételte a számokat; ő is ezt tette, de épp csak suttogva, hogy ne segítsen neki túl sokat. Biztos akart lenni benne, hogy jól megtanulta.

Ez a múltbeli emlékkép olyan gyorsan tűnt el, ahogy megérkezett. Matilde Frai újra a jelenben találta magát; teljesen össze volt zavarodva, de végre sikerült megszólalnia:

– Tobia...

A kezét a másik fülére tapasztotta, mert a háztartási gépek robajától nem hallotta jól.

– Ne hagyj itt! Ne hagyj magamra!

Újabb recsegés zavarta meg a telefon-összeköttetést.

– Itt vagyok – mondta a hang a vonal végén. – Én...

Legelőször a zajok szűntek meg. A konyha fényei egyszerre hunytak ki. Az árnyak pallosa lesújtott a tárgyakra; hirtelen minden mozdulatlan lett. Matilde csak ekkor ébredt rá, hogy a telefonkagyló is életteleenné vált.

Szinte természetellenes csönd áradt belőle.

Mintha sohasem adott volna ki hangot, és amit az imént hallott, az csak a képzelete szüleménye lett volna – vagy az örületé.

Matilde most még jobban remegett, és nem tudott uralkodni magán. Aztán újra a faliorára emelte a tekintetét:

Pontosan hét óra negyvenegy volt.